

Synoda o synodalitě – plzeňská diecéze

Farnost (nepovinné): Jesenice

Moderátor: J. Hurtová

Zapisovatel: D. Váhala

Kontakt (mail/tel. – nepovinné):

Základní otázka/název rozvíjející oblasti: **Na společné cestě**

Pokus o definici farního společenství pro společnou cestu: Do farního společenství patří všichni, kdo žijí kolem nás. Opomíjeni jsou ti, které nepotkáváme.

Starší lidé po Bohu touží a my je neumíme oslovit.

Umíme s lidmi putovat, neumíme hovořit s lidmi o víře. Asi neumíme přijmout lidi do užšího farního společenství, aby se cítili dobře.

Do církve patří i ti kdo věří i když nechodí do kostela. I v rámci užšího společenství neumíme diskutovat – naslouchat.

Nevychovali jsme děti k praktikující víře.

Zvláštní, že neumíme resp. nejsme schopni definovat pojem místní církve. Každý o tom hovořil trochu jinak. Shoda je ale na tom, že církve nerovná se jen ti, kdo do kostela chodí.

Existují korektní vztahy mimo bohoslužbu – třeba opravy sakrálních památek.

Padla otázka, jak nás vlastně vidí lidé. Vidí vůbec něco, co nabízíme mimo bohoslužbu? Vidí naši lásku?

Všichni konstatují, že hledat cesty i mimo bohoslužbu je důležité. Jakékoliv.

Nejdeme vlastně i v naší užší – kostelní farnosti leckdy po jiných cestách, byť jedním směrem? Je to dobře nebo špatně?

Účastníci synody ve farnosti Jesenice si uvědomují, že život naší místní malé církve se odehrává jak uvnitř společenství – v kostele, tak i mimo tento rámeček v mnoha aktivitách i přirozených lidských vztazích. I když máme na spoustu věcí názory různé, nezdá se, že by to samo o sobě bránilo jít společnou cestou. Zdá se, že jít společnou cestou, neznamená být všichni společně v neděli v kostele.